

УДК 81:821.161.2:82-1Ю. Буряк
DOI <https://doi.org/10.32838/2710-4656/2022.3/09>

Мамчич І. П.

ДВНЗ «Придніпровська державна академія будівництва та архітектури»

ХУДОЖНІЙ ТЕКСТ ЯК ВІДБИТТЯ МОВНОЇ КАРТИНИ СВІТУ ЮРІЯ БУРЯКА (НА ПРИКЛАДІ КНИГИ ПОЕЗІЙ «НЕ МЕРТВЕ МОРЕ...»)

Авторську систему тропів у художньому тексті Юрія Буряка характеризує високий рівень образності, герметичності, тому більшість авторських тропейзованих мовних конструкцій потребують лінгвістичного декодування зашифрованої семантичної інтенції. Для мови поетичного доробку Юрія Буряка характерна фрагментарність, певна штриховість, уривчастість фрази. Таку специфіку авторського висловлення зумовлено, вважаємо, своєрідністю сприйняття дійсності: поет концентрує увагу на вартих художнього осмислення об'єктах реальності. Рефлексія на світ в авторському мовленні зазнає тієї самої фрагментації, динамізм та ритм зображення також підкреслюють образність та метафоричність мови.

Саме вмотивованість художнього слова, його цілеспрямованість у складі цілого тексту постає однією з основних умов створення образного смислу в поезії Юрія Буряка. Ця вмотивованість ґрунтується на авторській інтенції закодувати текст, створити на підставі відомої лексичної системи нову картину світу, ключем до розкодування якої є розшифрування складних за своїм семантичним навантаженням художніх засобів.

Юрій Буряк сприймає дійсність своєрідно, осягаючи й аналізуючи її неповторність такими ж своєрідними й неповторними методами: шляхом неординарних порівнянь об'єктів реальності із метафізичними категоріями; створенням стилістично маркованих метонімії, що актуалізують семантичний потенціал мови; поєднанням елементів дійсності в оксюморонних дуалістичних художніх конструкціях.

Одним з найважливіших семантичних стрижнів поезії автора є концепт часу, який об'єднує на рівні ідейно-тематичного навантаження всю збірку поезій «Не мертве море». Лінгвальне вираження концепту часу в поетичному доробку Юрія Буряка відбувається через реалізацію окремих темпоральних значень, носіями яких у контексті постають окремі лексичні одиниці, які своєю чергою стають невіддільними функційними елементами авторських художніх засобів мовлення. Концепт часу в поезії Юрія Григоровича становить той буттєвий стрижень, навколо якого обертається життя.

Ключові слова: ідіостиль, тропи, метафора, концепт часу, Юрій Буряк.

Постановка проблеми. Творчість сучасного українського поета Юрія Буряка – неповторний зразок високохудожньої та інтелектуалізованої поезії не лише українського, а й світового літературного процесу.

У 2015 році Юрій Буряк став лауреатом Національної премії України імені Т. Г. Шевченка за книгу поезій «Не мертве море...» [1]. Книга набирала численні позитивні відгуки. Так, професор І. Ющук назвав її «новою Буряковою довершеністю» (цит. за [1]), українська поетеса Любова Голота – «спокійним філософським осмисленням, тривожністю погляду, витонченою поетичною версифікацією» (цит. за [1]).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Поетичний доробок Юрія Буряка в сучасному літературному процесі посідає важливе місце завдяки специфіці ідейного навантаження, осо-

бливостям лексичного оформлення авторської інтенції. Митець пише легко та рвійно, не хизується своїми базовими знаннями, думає про читача, а не про власну начитаність та образно-смислову густину. Поет – не суддя, а допитливий речник, чиє слово – точне в поняттях теперішньої яви й глибин фантазійності [1].

Залучення автором до поезії збірки «Не мертве море...» давнього історичного матеріалу поглиблює її, робить вірші повнозвучними і ширшими на узагальнення. Інтелектуальний досвід письменника виявляє себе в кожному складникові його таланту. Зі словом працює професіонал дуже чіпкої пам'яті, він приділяє увагу навіть дрібницям, через які зазвичай переступають. Саме ці якості творчості поета відзначають у численних публікаціях відомі літературознавці, критики, письменники: Павло Мовчан, Микола Жулинський,

Микола Ільницький, Микола Сулима, Володимир Базилевський, Михайло Слабошпицький, Володимир Моринець, Микола Рябчук, Ігор Гірич, Олександр Климчук, Левко Лук'яненко та інші. Наприклад, Рауль Чілачава зауважує: «Юрій Буряк – поет, упізнаваний за поетикою і тембром голосу, своєрідною метафоричністю і синтаксичною побудовою речень, динамікою і пульсацією рядків. Його твори можна одразу впізнати, як «Турецький марш» Моцарта чи «Болеро» Равеля» (цит. за [1]).

Утім, лінгвістичний інтерес до художньої мови Юрія Буряка в сучасному мовознавстві виявився обмеженим. Заповнити цю прогалину і покликана наша стаття.

Постановка завдання. За вихідне положення наукового дослідження беремо думку української лінгвістки М. Крупи про те, що «мовну картину світу кожного письменника вирізняє кількість номінативних одиниць, зміст їхніх значень, інші мовні явища, що виражають концептуальну картину світу» [4, с. 162]. Вони створюють як особливе уявлення про світ, так і власну мовну картину, яка відповідає досвіду, умовам життя й особливостям психічного складу, інтелектуальному розвитку й естетичним уподобанням. Індивідуальний мовний світ віднаходить вираження в мовленні окремого автора, тобто конкретному письменнику властива система мовних засобів, що відбиває індивідуально-авторську картину світу [Там само, с. 162].

Метою наукової розвідки є з'ясувати арсенал художніх засобів талановитого поета, які й витворюють неповторний авторський ідіостиль Юрія Григоровича Буряка. В аналізованій збірці маємо унікальне багатоголосся, єдине й гармонійне у своїй сутності, у ній вражає яскравість думок, замислів, мислительної енергії поезій. Письменник сягає паралелей Давньої Греції, Риму та Близького Сходу, черпає там енергетичну поживність, уживлює її в реалії дня теперішнього. «Не мертве море» – «священнодійство над площиною вірша, зафіксований рівень професіоналізму й майстерності» (цит. за [1]).

Виклад основного матеріалу. Простота і глибина висловів Ю. Буряка дивує і захоплює. Поет добре розуміє, наскільки спорідненими є слова поетичні, філософські, метафізично навантажені. Так, у самій назві збірки «Не мертве море...» відчувається символічне значення біблійної річки Йордан як ріки оновлення, у якій відбулося перше хрещення і звідки бере початок давнє православне свято – Водохреще. У назві наявна також й антитеза – моря не мертвого, а моря живого знання.

Автор у своїх поезіях постає в різних іпостасях: він і тонкий лірик, здатний зачепити словом найпотаємніші струни душі; і гнівний трибун, який так само здатний нещадно викривати різні ганебні явища, котрі невідступно супроводжують людину протягом життя; і вдумливий епік, глибоко обізнаний в історії людства і, насамперед, в історії рідної України, якому під силу створити просторий, потужний, багатоплановий вірш. Поетикальна своєрідність лірики автора полягає в семантичній глибині концептуальних стержнів, які майстерно передано в поетичному тексті мовними засобами.

Оскільки художня мовотворчість будь-якого поета є відтворенням індивідуального ставлення до дійсності, то розмаїття форм, у які автор «зодягає» зміст чи поняття, може бути безкінечним. Особливість індивідуального стилю Юрія Буряка полягає не лише в подоланні традиційного, а й у власне авторському поєднанні та використанні типових образів та мовних засобів: *Понад Петрівкою заграви метафізичної сталі / Наскрізь проймають багатоповерхову коробку* [2, с. 19]; *Гелікоптер пролітає з баддею – гасять пожежу / я горю приялтинськими лісами* [2, с. 223]. Внутрішня форма метафори як авторського мовного виразу рефлексії на світ передається в поетичному контексті Юрія Григоровича відомими лексичними засобами шляхом неповторного їх поєднання та переосмислення: *Перше, / що спадає на думку: / як козаки / допливали до Айя-Софії, / коли берег Босфору / прострілювався прозором?* [2, с. 137]; *<...> де тіні / старих емігранток живуть – / старих, тобто перших, / не віком / геть молодих – / з важкістю в чреслах / і сонцем у животах, / що зійде колісь над Вітчизною* [2, с. 132].

Для мови поетичного доробку Юрія Буряка характерна фрагментарність, певна штриховість, уривчастість фрази. Таку специфіку авторського висловлення зумовлено, вважаємо, своєрідністю сприйняття дійсності: поет концентрує увагу на вартих художнього осмислення об'єктах реальності: *<...> йшов караван, гоїдалась валка, / собаки гавкали взахлин, / світився Шлях Чумацький, плин / картин у тяглоті годин / й Землі розквітлої фіалка / за кроком крок творили простір, / в якому – Син* [2, с. 8]; *Всього лише капля з хмари / впродовж хвилини чи двох / падає в борозну і зароджує світ* [2, с. 204]. Рефлексія на світ в авторському мовленні зазнає такої самої фрагментації, динамізм та ритм зображення також підкреслюють образність та метафоричність мови: *Найприсмініше – вітер, / Легіт, шум води, коли / Літо барвами всіх палітр / Розмальовує*

пагорби, / І політ / Настрою, вражень, уяви / Заполонює світ [2, с. 137]; *Той же мол і, можливо, той самий маяк, / навіть цятка гранатова ліхтаря нічного* [2, с. 10]; *Як летіли рівнини троянські, і гаєм / Як пролетіла стріла інfernальна і зимна* [2, с. 157].

Фрагментарністю сприйняття світу позначено авторське застосування в поетичному тексті синекдохи символічного характеру: *Якщо зрушити матрицю часу від / дня, коли цей комерсанта палець / викликає фантомні рефлексії, в світ / стадіону, матраців борцівських і оанід, / присмак солі відчуєш...* [2, с. 168]; *Ще в літаку / перед внутрішнім зором / пролетіла роза Боспору, / Кафа, Крим, полонянки / і з паланки / з-під Чортотлика / як везувії – / вельзевулячі очі Сірка* [2, с. 127]; *<...> в інші виміри часові – / до руки, яка вкарбувала мит / про кінець часів і нової ери* [2, с. 171].

Юрій Буряк сприймає дійсність своєрідно, осягаючи й аналізуючи її неповторність такими ж своєрідними й неповторними методами:

– шляхом неординарних порівнянь об'єктів реальності з метафізичними категоріями: *зупинився автобус, перед мостом, останній, / час проплив над мостом, як аеробус* [2, с. 19]; *залишають у небі глибокий слід / і на долі людській, як на цій долоні* [2, с. 164]; *слова, що сипались од вітру / зерном з колось* [2, с. 9]; *Якщо зрушити матрицю часу від / дня, розкритого, як ларнейська мушля, / але не перламутрова, як оцей краєвид, / де дрібниться світло і проступає графіт, / а – багряна, немов оббілована туша* [2, с. 166];

– майстерним авторським експериментом над формою епітетів: *Вранці море стає безберегішим, за фелуками сива / пелена розмиває і воду, і небо* [2, с. 12]; *Відчувалась присутність АВТ / присмак фатальності, привук приреченості / над потоками Стіксу...* [2, с. 160]; *<...> і постане щось інше, з глибин туманітима кадр – / вишняки й сливняки і під стріхами череди хат...* [2, с. 163];

– створенням стилістично маркованих метонімії, що актуалізують семантичний потенціал мови: *З плачем змішався сміх ахейського громила, / Що в череві приніс його троянський кінь* [2, с. 143]; *До ссавців і приматів, / До «по духу» братів, / Легіт брови кошлатить, / Гімни линуть з ротів* [2, с. 214]; *На гребенях безуму – вихор звих, / де спецпризначенці і платні убивці. / Майдан ворувивсь, як поранений бик* [2, с. 458];

– поєднанням елементів дійсності в оксюморонних дуалістичних художніх конструкціях: *<...> Думав, там, / Де жерці з верцадлами над океаном, / Прораховано час, відведений нам / Бути*

дітьми живими живим батькам – / Не пожежі в снігу, не вогню в фонтану [2, с. 172]; *<...> там оживають мертві змії в карафі, / Каракурти, тарантули і хрестовики, / Що плетуть навутину часу* [2, с. 173].

Поетичне слово в індивідуальному художньому стилі Юрія Буряка слугує не лише виразником тієї чи тієї семантичної (сислової) інформації, воно показує певне ставлення до зображуваного, тобто має художньо вагому модальність (інформацію естетичну): *Привітчизна далека / Невпізнана впритул, / Як убитий лелека / Я до неї прийду* [2, с. 210]; *<...> я любив, не їв, не пив, інстинктом / Первісним вона те відчувала, / Що влада в неї необмежена, / І покривала, як сніг / поля і річку, і дахи будинків, / й слід на / снігу / підтверджував, що / все ж вона / реальна* [2, с. 305].

Саме вмотивованість художнього слова, його цілеспрямованість у складі тексту є однією з основних умов створення образного смислу в поезії Юрія Буряка. Ця вмотивованість ґрунтується на авторській інтенції закодувати текст, створити на підставі відомої лексичної системи нову картину світу, ключем до розкодування якої є розшифрування складних за своїм семантичним навантаженням художніх засобів: *Може, в цьому часі замкнуло вузли, / всколопендрило, нерви / здало у злив / і з відпливом викинуло туди, / де бандурою Бардадим / вокеанює серпень* [2, с. 181].

Ідіостиль Юрія Буряка спрямовано на об'єктивно новий, нестандартний мовно-естетичний пошук, відкритість інноваціям, інтелектуалізацію поетичного тексту автора: *Чи то не стало сил, чи Евр розірвав / Над морем пелену й вітрильники погнав / З гребцями в далину...* [2, с. 143]. Автор зокрема лексею «Евр» активізує увагу читача та мотивує реципієнта до розгерметизації закодованої метафоричної конструкції (Евр – у давньогрецькій міфології – ранковий вітер).

Засобами інтелектуалізації поетичного мовлення в Юрія Буряка вважаємо сукупність мовних одиниць, художніх засобів, які мають значне смислове навантаження, зокрема:

– культурологічне: *Я знаю напевно: мій предок / чи в еллінських був, чи в римських містах, / звідки те озеро й солодкоковний птах* [2, с. 161];

– індивідуальне: *Я терорист, який хотів звільнити з духовного рабства / людей, котрих прирівняли до бидла* [2, с. 201];

– історіософське: *Янгол, Ісус і скорботні музи / дивились зі склепів, / надгробників, ніш, /*

а потім тут під крилом Союзу / усе пустили під бульдозера ніж [2, с. 21];

– філософське: *А коли той час трохи зсу- нути вбік, / то відчущи пульсацію і цикліч- ність / всіх часів, що виходили тут на пік / у часи непевні, в години пік, / надто в лютий мороз у січні* [2, с. 165];

– лінгвософське: *Мої вуха забито / Чужо- мовним піском, / Небо, сонце і вітер – / Ось і весь лексикон* [2, с. 209].

Таке смислове навантаження зумовлено контекстним оточенням, лініями семантичних зв'язків та перегуків. Найбільш виразними серед цих засобів стають знаки національної культури, іншомовні лексичні маркери, екзотизми, поетична онімія, одиниці різних терміносистем, абстрактна лексика тощо.

Смислову й естетичну інформацію у специфіч- ний спосіб інтегровано в образно-художній струк- турі поетичного тексту, одиницею якого постає словесно-художній образ. Саме образ є одним з основних складників концептуальної системи мислення автора, розкриваючи те, як митець розуміє, категоризує і переосмислює світ: *<...> і в ранкових туманах над асфальтом здійма- лись / форми тих поховань, і жалобний плач / піді- ймався під склепіння й портали, / і це був живих і мертвих футбольний матч* [2, с. 21]; *Марево над кар'єром від вибуху дохлих ідей* [2, с. 199]. Образ постає результатом особливого (художньо- суб'єктивного) пізнання дійсності, яке базу- ється, з одного боку, на притаманній автору як носію певної етнолінгвокультури системі асоціа- тивно-смислових зв'язків з її загальнолюдськими (універсальними) і національно-специфічними елементами, а з іншого, – характеризується суб'єктивізацією цих елементів.

Значне місце в інформативно-змістовій струк- турі поетичного тексту Юрія Буряка посідає комплекс життєвих та ідейно-естетичних уя- влень автора, адже його поетичний світ відтворює характерні індивідуальні ознаки мовленнєвої осо- бистості, її творчі фантазії та мисленнєві процеси, її ставлення до навколишньої дійсності: *Я прохо- джу мов тінь по під тінями, це тим паче / дивно, відтепер я лиш тінню проходитиму крізь трепет* [2, с. 49]; *Галопує земля, / Сей мізерний утинок, / Пролітає мов тля* [2, с. 212].

Наявність національних культурних одиниць – слів-концептів – є основним чинником, який роз- різняє етномовні картини світу. На думку сучас- них мовознавців [3], концепт – це згусток культури у свідомості людини, те, у вигляді чого культура

входить у ментальний світ людини. З іншого боку, концепт – це те, через що людина сама входить у культуру, а в деяких випадках і впливає на неї.

У своїй свідомості автор збірки фіксує кон- структ світу, який фактично постає вторинним (ірреальним) існуванням об'єктивного світу. Він реалізується через мовні знаки, що в худож- ньо-поетичному мовленні об'єктивують образ часу: *якщо місце на площі і день, і час / роз- горнути років хоча б на тридцять* [2, с. 165]; *робили фетиші і ставили до ваз, / і з ними ста- лось те, що сталось: час / усіх прибрав, погнав, як тих овець, / горою просто неба навпрос- тець...* [2, с. 36].

Варто зазначити, що концепт часу є магістраль- ним для мовотворчості Юрія Буряка. Збірка «Не мертве море...» є своєрідною екзистенцією твор- чого доробку автора, у якому він розкриває широ- кий тематичний спектр різного рівня ідейного навантаження, утім, на імпліцитному рівні всі твори поєднує єдиний семантичний стрижень – концепт часу. Автор відсторонено спостерігає за його плином, за розвитком людської цивілізації за законами буття. У тексті своєї поезії Юрій Буряк засобами художнього слова відображає смислову глобальність вічності світу, його протиріччя та неповторність.

Лінгвальне вираження концепту часу в поетич- ному доробку Юрія Буряка відбувається через реалізацію окремих темпоральних значень, носі- ями яких у контексті постають окремі лексичні одиниці, які своєю чергою стають невіддільними функційними елементами авторських художніх засобів мовлення. Диференційною ознакою іден- тифікації вербалізатора концепту час вважаємо наявність часової семи: *Зима. і місяць втрат під Водохреща / добігши краю, підбиває ризку* [2, с. 20]; *<...> усе це з'єднати в єдиний міт / зру- шень матриці часу і метрики від / хвилини, яка зачиналася в тиші* [2, с. 167]. На підставі тем- поральної семи в лексемах на позначення кон- цепту часу постає вторинне, переносне значення, що стає базою для формування специфічного художнього сприйняття світу: *Образ жінки його віддалявся на астронімічну / Відстань літ, що стягою тяглись тепер за кораблями / І з тілами убитих під гуркіт їх лат оберталась на вічність* [2, с. 145]; *Забуття то підступає як повінь / під поріг твого дому, / то відступає з осіннім лис- тям* [2, с. 203].

Концепт у свідомості людини зводить різно- манітні явища до чогось одного, підводячи їх під одну рубрику: він дає змогу зберігати знання про

світ і постає складником концептуальної системи, сприяючи обробці об'єктивного досвіду шляхом підведення інформації під певні напрацьовані суспільством категорії та класи. Особливість мовної картини світу Юрія Буряка полягає в тому, що в його поетичному доробку інваріантний концепт часу виражено шляхом різноманітних семантичних варіацій, унаслідок чого поезію автора збагачено численними художніми засобами, для яких характерна спільна семантична база – поняття плину часу, його минулості й водночас безкінечності: *Усе минає. <...> / Мене дитинство, / отроцтво мене, / юність і мужність минуть. / Старість мене / й перестарілість* [2, с. 178]. Сема 'безкінечність' асоціативно межує з семою 'циклічність', унаслідок чого концепт часу в поезії автор реалізує за допомогою відповідних лексем, пов'язаних семантикою постійного повтору, взаємної залежності: *Так ми йшли місяць, і другий, і третій / крізь весну і літо заходили в осінь / поміж люди чужі, поміж мови чужі* [2, с. 25].

Концепт часу в поезії Юрія Буряка становить той буттєвий стрижень, навколо якого обертається життя. Поет у своєму художньому світі шляхом метафоричного переосмислення дійсності створює паралельну картину світу, у якій унаслідок зрушення основи цього семантичного стрижня (*Якщо зрушити матрицю часу від / передзахідних спалахів до ранкових* [2, с. 167]) формує нову реальність: *Якщо зрушити матрицю часу від / дня, в якому спалахують вітром вітрила / цього літа, на чергу зим, весен і літ, / з кулі пліснява злізе і помолодшає світ* [2, с. 163]. Таку авторську концепцію сприйняття світу побудовано на основі переосмислення первинної семантики

лексичних засобів, унаслідок чого формується вторинна дійсність.

Також концепт часу на асоціативному рівні в художньому тексті Юрія Буряка реалізовано через образ моря на базі асоціативних сем 'спокій', 'помірність', 'плинність': *Море шерхоче об ринь, / лице незворушне, / жодних душевних боринь* [2, с. 114]; *Море шерхоче об ринь. / місячна стежка і хвиля / в декілька поколінь* [2, с. 114].

Висновки і пропозиції. Отже, для ідіостилю Юрія Буряка характерний високий рівень образності мовлення. Суб'єктивно відібрані автором властивості відображуваної реальності передано за допомогою художніх засобів мови, які в поетичному тексті Юрія Григоровича формують художню картину авторської рефлексії на світ у просторовому та часовому вимірах. Оскільки мовотворчість Юрія Буряка відрізняється високим рівнем герметичності, то більшість авторських тропеїзованих мовних конструкцій потребують лінгвістичного декодування зашифрованої семантичної інтенції.

Тропеїчні засоби в поезії Юрія Буряка як виразно специфічні, стилістично марковані, функційно-структурні доміанти мовної свідомості пройнято духом часу й закорінені в глибинах національної символіки, адже в основі семантичних процесів творення художніх форм мови, тобто тропів, лежить асоціативне мислення, що моделює і зумовлює кореляцію значення слова й естетико-понятійних уявлень. Осмислення взаємозумовленості цих уявлень спричинює появу нових, практично невичерпних зіставлень, співвідношень, протиставлень, асоціацій, упливає на мовне означення й витворення авторської художньої концепції світу.

Список літератури:

1. Буряк Ю. Не мертве море: анотація, відгуки. URL: <https://bit.ly/3NzjUxX> (дата звернення: 25.05.2022).
2. Буряк Ю. Не мертве море: поезії. Київ: Укр. пропілеї, 2014. 638 с.
3. Домніч О. В. До питання про поняття лінгвокультурний концепт і методику його дослідження. *Мовні і концептуальні картини світу*. 2017. Вип. 6. С. 71–80. URL: <http://mova.knu.ua/wp-content/uploads/2020/02/11-4.pdf> (дата звернення: 26.05.2022).
4. Крупа М. Лінгвістичний аналіз художнього тексту. Тернопіль: Підручники і посібники, 2010. 496 с.

Mamchych I. P. TEXT AS A LINGUISTIC REFLECTION OF THE WORLD PICTURE OF YURI BURYAK (BY THE EXAMPLE OF THE BOOK OF POEMS "NE MERTVE MORE...")

The author's system of tropes in the text of Yuri Buryak is featured by high degree of imagery and originality. Thus, most of the author's trope-like language constructs should linguistically decipher their semantic intention. The poetic language of Yuri Buryak has fragmented, short-lined and discontinuous phrases. Such specific idiosyncrasy is based on the author's individual perception of reality: the poet focuses on the objects of reality, which are worth being conceived. The reflection on world through the author's language is fragmented. Dynamism and rhythm of representation emphasize imagery and metaphoric language.

It is the power of the word and its purposefulness as a part of a whole text which produce imaginary sense in the poems of Yuri Buryak. This power is based on the author's intention to encode the text and create a new world picture by means of well-known lexical system, which can allow interpreting semantically complex stylistic devices.

Having his own perception of reality, Yuri Buryak analyzes its originality by his unique methods: peculiar comparison of reality objects with metaphysical categories; stylistic metonymy to demonstrate semantic language potential; combination of reality elements in oxymoron dual constructs.

One of the most important semantic principles of his poetry is the concept of time, which unites the book of poems "Ne mertve more..." in terms of idea and topic. The concept of time in the poems of Yuri Buryak is linguistically expressed by certain temporal meanings through lexical units, which, in their turn, are integral functional elements of the author's language and idiostyle. According to the author, the concept of time is the core of human essence.

Key words: *idiostyle, tropes, metaphor, concept of time, Yuri Buryak.*